

άρπακολλῶ Κεφαλλ. *άρπακολλάω* Πελοπν. (Λάστ.) *άρποκολλῶ* Στερελλ. (Ἄμφ.) — Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 129 ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 82 *άρποκολλῶ* Λεξ. Δημητρ. *άρπονκολλῶ* Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀρτοτ. Λοκρ.) Μέσ. *άρπακολλεῖμαι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *άρποκολλεῖμαι* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. *άρπάζω* καὶ *κολλῶ*. Ἰδ. ΓΧατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 2.

1) Ἀρπάζω, πιάνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Ἄμφ. Ἀράχ. Λοκρ.): Σὺν τὸν ἀρπακολλήσω 'ς τὰ νύχια μου, τότε θὰ ἰδῇ ποιὸς εἶμαι! (ἀπειλή) Ἄμφ. Ἀχ, κὶ νὰ σ' ἀρπονκόλλαγα 'ς τὰ νύχια μ'. Ἀρτοτ. Μουρέ, ἀρπονκόλλα του τοῦ σίχαμα! αὐτόθ. Ἀρπονκολλῶντα τοῦ σὲ'λλὶ οὐ λύκους τό 'κανι κονμμάτια αὐτόθ. Συνών. *άρπάζω* Α 1, *άρπακῶνω*, *γραπῶνω*. β) Μέσ. συμπλέκομαι, προσκολλῶμαι πρὸς τινα Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Γ' Αθάν. ἐνθ' ἄν. ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Τὰ παιδάκια ἀρποκολλήθησαν ἀπ' τοῖς ποδῆς τῶν μαννάδων τοὺς καὶ δὲν ξεκολλοῦσαν Γ' Αθάν. ἐνθ' ἄν. Τ' ἀργὰ ὥς τώρα εἶχαν τὸ νοῦ τοὺς τότε νὰ ῥῥη ἢ μάννα 'ς τὸ γαλάρι γιὰ νὰ ἀρποκολλήθουνε 'ς τὰ μαστάρια της ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. 2) Φιλονικῶ Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. *μαλῶνω*.

ἀρπάκωμα τό, Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπακῶνω*.

Βιαία σύλληψις: Θέλει ἀρπάκωμα μ' ἓνα στειλιάρι! (φρ. ἀπειλητική).

ἀρπακῶνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ.) *ἀρπακῶνον* Μακεδ. (Βέρ.) Μέσ. *ἀρπακοῦμαι* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω* κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὰ συνών. *άρπακολλῶ* καὶ *τσακῶνω*.

Δράττομαι ταχέως, συλλαμβάνω, ἀρπάζω: Τρέχουν, ἀρπακῶνουν καὶ φέρουν τινε κοντά του (ἐκ παραμυθ.) Ἄμισ. Δὲν τὸν ἀρπακῶνεις μ' ἓνα στειλιάρι; (βραχυλ. ἀντὶ δὲν τὸν ἀρπάξεις καὶ τὸν δέρνεις μ' ἓνα στ.) Κορινθ. Πιστήκανε χέρια μὲ χέρια, ἀρπακωθήκανε μέση μὲ μέση Πελοπν. || Φρ. Ἀρπακῶνι σ' ὅλα (τὰ πάντα ἐπιχειρεῖ) Βέρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άρπάζω* Α 1.

ἀρπαξιά ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 95 *ἀρπαξιά* Ζάκ. *ἀρπαχιά* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω*. Διὰ τὸν τύπ. *ἀρπακχιά* πβ. *ἀρμεκχιά* παρὰ τὸ *ἀρμεξιά*.

Ἀφαίρεσις ξένου πράγματος ἐνθ' ἄν.: Ἐκανε μιὰ ἀρπαξιά σταφύλια Λακων. Μαζώματα τῆς ἀρπαξιάς ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άρπαγή*.

ἀρπαξιμαῖος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ. Τζετ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρπαξιά* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιμαῖος*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Γ στ. 436 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ὁ οἶονεῖ ἐξ ἀρπαγῆς προερχόμενος: Νερὸ ἀρπαξιμαῖὸν (τὸ ἐν σπουδῇ πρὸς ἀποφυγὴν συναντήσεως ἀνθρώπου ἐκ κρήνης λαμβανόμενον καὶ εἰς μαγικάς τελετάς χρησιμοποιοῦμενον). Συνών. *ἀρπαχτικός* 2.

ἀρπαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. *ἀρπαστός*. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὸν ἀόρ. *ἐρπαξα* τοῦ ρ. *άρπάζω*.

Ὁ γενόμενος ἀνάρπαστος. Συνών. *ἀρπαχτός* Α 1.

ἀρπαχτά ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρπαχτός*.

1) Ἐν σπουδῇ, ταχέως σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Διάβασα - ἔφαγα - μιλήσαμε ἀρπαχτὰ σύνηθ. || Ποίημ.

Κυνηγημένος σὰ θεοῖο τῇ νύχτα 'ς τὰ λαγκάδια ἔβγαίνα κ' ἔβροκ' ἀρπαχτὰ τὰ κούφια βελανίδια ποῦ ἐσέποντο 'ς τὰ χώματα

Α Βαλαωρ. 3, 193. Συνών. *ἀδραχτά*, *ἀδραχτικά*, *ἀραχτά*, *ἀρπαχτικά*, *ἀρπαχτικοῦ*, *ἀρπαχτικοῦ-θε*, *βιαστικά*, *γορήγορα*, 'ς τ' *ἀρπαχτὰ* (ἰδ. *ἀρπαχτός* 2 β). β) Διακεκομμένως, πότε πότε Πόντ. (Σάντ.): Ἀρπαχτὰ τρώγω. 2) Κρυφίως Λεξ. Περίδ. Συνών. *ἀρπαχτάκι*. 3) Μετ' εὐχερείας, ἀκόπως, ἀπόνως Πόντ. (Κερασ.): Ἀρπαχτὰ ἀρπαχτὰ ποίω τὴ δουλεία μ' (κάμνω τὴν ἐργασίαν μου).

ἀρπαχτάκι ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀρπαχτὰ* μετὰ σημ. ὑποκορ.

Κρυφίως: Τὴν πῆρε ἀρπαχτάκι (ἐπὶ ἀνδρὸς ὅστις ἀπάγει ἐκουσίως γυναῖκα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων τῆς). Συνών. *ἀρπαχτὰ* 2.

ἀρπαχτάρι τό, Ζάκ. Κάρπ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρπάχτης* καὶ τῆς καταλ. -*άρι*.

1) Ὅργανον ἀγκιστρωτὸν διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνέλκουν τὰ εἰς φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγη* 1. 2) Ὅργανον ἀλιευτικὸν ἐξ ἀνεστραμμένου κωνοειδοῦς θυλακωτοῦ δικτύου καὶ μακροῦ ξύλου πλαγίως εἰς τὸ στόμα προσηρμοσμένου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀλιεύουν ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης κογχύλια καὶ λοιπὰ Ζάκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγι* 2. 3) Ὅργανον ἀλιευτικὸν μετὰ σιδηρῶν ἀγκιστρῶν διὰ τοῦ ὁποῖου ἀγρεύουν τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τὰ καλαμάρια Κάρπ.

ἀρπαχτέας ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) *ἀρπαχτέας* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρπάχτης* καὶ τῆς καταλ. -*έας*, δι' ἣν ἰδ. -*εάς*.

Ἀρπαγας 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μᾶς σταύρουσαν τὰ χέρια οἱ ἀρπαχτεῖδες τὸ' πουλιτείας Κοζ.

ἀρπάχτης ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Μάν.) Σαλαμ. Σύμ. κ.ά. *ἀρπάχτες* Πόντ. (Κερασ.) *ἀρπάχτας* Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ. *ἀρπάχτης* Λεξ. Δημητρ. (λ. *ἀρπάχτας*) *ἀρπαχτής* Λεξ. Δημητρ. Θηλ. *ἀρπάχτρα* Ἀθην. Ἀμοργ. Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Σαλαμ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Βλαστ. Οὐδ. *ἀρπάχτικον* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω*. Τὸ *ἀρπάχτης* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ θηλ. *ἀρπάχτρα*.

Α) Οὐσ. 1) Ὅργανον ἀγκιστροειδὲς διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνέλκουν τὰ εἰς δεξαμενὰς ἢ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα Ἴων. (Σμύρν.) Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγη* 1. β) Εἶδος ἀγκίστρου τῶν ναυτικῶν Σαλαμ. 2) Ὁ κυνόδους τοῦ ἀνθρώπου Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *σκυλλόδογοντο*, *σουβλίτης*. 3) Εἶδος μαλακίου ἀραχνοειδοῦς προσκολλωμένου διὰ τῶν πλοκάμων του εἰς πᾶν ἐπιπλέον σῶμα καὶ εἰς τοὺς γυμνοὺς καὶ προξενούντος ἰσχυρὸν κνησμὸν καὶ ἐρύθημα Σαλαμ. 4) Θηλ. σαρκώδης μύλη γεννωμένη ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς γυναικὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ νομιζομένη ὡς τέρας ὁμοιον πρὸς πτηνόν, τὸ ὁποῖον (οἶονεῖ ἀρπάζον) πνίγει τὸ ἔμβρυον καὶ προκαλεῖ ἔκτρωσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς μητρὸς τὸν θάνατον Ἀθην. Ἀμοργ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ.: Ἔχει ἀρπάχτρα μέσα της Λακων. Ἡ ἀρ-

